

Moeten wij ons niet verzetten tegen een dergelijk ingrijpen?

Is het niet door alles heen, dat dezelfde overheid, die het klaarblijkelijk *niet* durft wagen de minder goede ziekenfondsen op te heffen, het *wel* durft bestaan, geneesheeren, die aan zulke niet erkende fondsen verbonden zijn, te verbieden de verzekerden te behandelen?

Het beginsel van dit wetsontwerp: overheidsinmenging in een vrij beroep, zonder erkenning van overheidsplichten, is niet te verdedigen; en het is onze plicht èn als geneesheer èn als staatsburger daartegen een eensgezind en beslist „non possumus” te doen hooren.

De behandeling der door het hoofdbestuur aangegeven punten blijft daarbij buitengewoon nuttig en noodzakelijk. De Tweede Kamer moet weten, wat onze wenschen zijn in zake ziekenfondsen, en wat onze eischen zullen zijn, wanneer de overheid die fondsen wil regelen.

Kampen, 26 November 1910.

J. D. C. KOCH.

ZIEKENBRIEFJES.

Ziekenbriefjes moeten den zieken verzekerde aan zijn ziekengeld helpen. De ziekenkas verlangt geen uitkeering te doen zonder geneeskundige verklaring. De aangewezen persoon om deze verklaring af te geven is de behandelende geneesheer (zie dit *Tijdschrift* 1906, II blz. 1571). Deze *kan* hierdoor in conflict komen met: *a.* den verzekerde, die meent nog wel een ziekenbriefje te kunnen krijgen, terwijl zijn geneesheer dit niet meer noodig oordeelt; *b.* de ziekenkas, wanneer deze meent, dat de behandelende geneesheer een ziekenbriefje afgeeft, dat overbodig is. En bloc te verzoeken van deze verplichting te worden ontheven is laf en vernederend voor den geneeskundigen stand in zijn geheel. Laf, waar wij deze ontheffing wenschen om conflicten met onze patiënten te voorkomen (en daardoor wellicht geldelijk nadeel). Vernederend, waar wij openlijk zouden aannemen, dat het moreel van een groot percentage der geneeskundigen laag is gezolken; dat vele honderden geneesheeren onmachtig zijn zich te beschermen tegen zichzelf of tegen hun patiënten. Is dit gebleken uit de ervaring opgedaan bij de ongevallenwet? Neen. Dus als regel het ziekenbriefje afgegeven door den behandelenden geneesheer, den huisarts, den man wien de patiënt zijn vertrouwen schonk; hij, die het best over alle omstandigheden kan oordeelen. Niet bij elken zieken verzekerde terstond een vreemde (dit is de controleerende geneesheer inderdaad) over den vloer; een vreemde die zeker door den zieke niet gewenscht wordt. Alleen contrôle in buitengewone omstandigheden; welke deze zijn, is meestal gemakkelijk te bepalen. Normaliter heeft de behandelende geneesheer niet alleen het *recht* zelf ziekenbriefjes af te geven, doch is hij het tegenover patiënt en maatschappij *verplicht*; het is een taak, waaraan hij zich niet mag onttrekken.

Lekkerkerk, 26 November 1910.

D. N. VAN GELDEREN.

CONTRÔLE BIJ DE ZIEKTEVERZEKERING.

Zou het naar aanleiding van het schrijven van collega HAMAKER niet wenschelijk zijn, art. 4 van het schema van collega VAN BRUGGEN blz. 1749 aldus te stellen:

„De behandelende geneesheeren geven schriftelijke verklaringen af, als hun „inwendig zieke” patiënten niet mogen werken of aan het werk kunnen gaan.

Verder wordt alle contrôle uitgeoefend door ambtenaren, aangesteld door de ziekenkassen of de arbeidsraden”.

Voor het afgeven dezer briefjes mogen wij dan ook geen vergoeding vragen, als behorende deze bij de behandeling van den patiënt. In sommige gevallen wil collega HAMAKER dit afgeven van briefjes aan andere collega's overlaten. Dit laatste komt mij te veel gevegd voor. Wij moeten de briefjes afgeven of niet, maar geen verdere bepalingen maken. De verdere contrôle moet geheel aan de kas, het eenige belanghebbend lichaam, worden overgelaten. Wij moeten niet vergeten, dat contrôle op „inwendige zieken” bovendien in zeer veel gevallen zeer moeilijk is en dikwijls voor een deel even goed door bezoekbroeders (zie blz. 1703 in „De ontwerpen radenwet en ziekwet” van de centrale commissie) kan worden uitgeoefend.

's-Gravenhage, 26 Nov. 1910.

J. IDZERDA.

SCHEIDING VAN CONTROLE EN BEHANDELING.

Collega HAMAKER meent, dat het afgeven van ziekenbriefjes geen contrôle insluit. Indien het ziekenbriefje, afgegeven door den behandelenden geneesheer, een oordeel geeft over arbeidsongeschiktheid, is het beslist contrôle. Het geeft (behoudens hooger beroep) zelfs advies aan de ziekenkas om al of niet ziekingeld uit te keeren. Het is onjuist, dat het afgegeven door een controleerend geneeskundige, ingrijpt in het ziektegeval.

Indien de behandelende geneesheer *besluit, dat zijn zieke niet mag arbeiden*, dan heeft men een geval voor zich, waarin wij het al of niet afgeven van ziekenbriefjes, beter gezegd van verklaringen van arbeidsongeschiktheid door den behandelenden geneesheer, niet behoeven te bepleiten. Deze patiënt gaat niet werken en krijgt onder alle systemen van contrôle zijn uitkeering. Een bezoekbroeder — ziekencommissaris noemt men ze hier — of een controleerend geneesheer, die het anders zou willen, verliest in hooger beroep steeds.

Indien de behandelende geneesheer *beslist, dat de patiënt mag gaan arbeiden* en deze daarop aan het werk gaat, laat hij zich door geen controleerend arts bepraten het werk weer neer te leggen. Indien de behandelende geneesheer *beslist, dat de patiënt aan het werk moet* in het belang van zijn herstel, en deze het advies opvolgt, is hetzelfde het geval.

Ik stem collega HAMAKER gaarne toe, dat deze drie gevallen gelukkig de groote meerderheid vormen, doch iedereen zal toegeven, dat in deze gevallen noch contrôle noch verklaringen van arbeidsongeschiktheid van den behandelenden geneesheer noodig zijn; maar nu komen de andere gevallen en daarmee de moeielijkheden.

Indien de behandelende geneesheer *besluit, dat de patiënt mag gaan arbeiden, doch deze zich daartoe niet in staat voelt* en dus uit eigen beslissing niet aan het werk gaat, dan is m. i. de behandelende geneesheer, zolang hij geen bewijzen voor het tegendeel heeft, verplicht te gelooven, dat de patiënt te